

Naar bortses fra det Tilfælde, at Marineministeriet under særlige paatrængende Omstændigheder straks kan lade Vraget uskadeliggøre og derefter søge Fyldestgørelse paa den i § 7 in fine foreskrevne Maade, fastsætter Forslaget, at Marineministeriet, under hvis Forretningsomraade disse Forhold fremdeles bør henhøre, har Ret til at forlange Klarhed over, om Ejeren ønsker at foretage Bjergning eller ikke, og i Forbindelse hermed give Ejerne eller andre berettigede nødvendige Anvisninger for det Tilfælde, at de selv ville bjerge. Efterkomme de vedkommende ikke Marineministeriets Paalæg eller nødes Marineministeriet iøvrigt til at tage Affære, er det i § 7 bestemt, at Ministeriet har Sikkerhed o: Søpanteret i Skib og Inventar og efter Omstændighederne i Ladningen, baade i den Del, der er bjerget, og i den Del, der endnu ikke er bjerget, og det kan derfor arresteres Godset og forfølge Sagen ved den paagældende Søret, uanset hvor den berettigede hører hjemme. Derimod er det i dette Tilfælde fundet betænkeligt at indrømme Sikkerhed i Assurancesummen, da en saadan Regel nærmest kun vil være effektiv overfor indenlandske Forsikringsselskaber og saaledes indeholde en Begunstigelse af udenlandske. Særlig fremhæves det, at Ret til uden Retsfortølgning at søge Dækning i det bjergede kun foreslaas tillagt Marineministeriet, forsaavidt angaar Skib og Inventar, ikke med Hensyn til Ladningen, paa Grund af den her foreslaaede særlige Betingelse, at den i sig selv skal være til Fare eller Ulempe.

ad § 8.

Denne Paragraf træffer Bestemmelse angaaende Tilfælde, hvor der ikke bliver Spørgsmaal om, at Ejeren eller den til Skibet eller Ladningen berettigede foretager Bjergningsforsøg, men derimod Trediemand. Medens Marineministeriet overfor Ejeren eller den til Vraget berettigede ikkun kan fastsætte, hvilken Vanddybde over Vraget der skal tilvejrbringes, og inden hvilken Frist Vraget skal være uskadeliggjort, jfr. Forslagets § 6, idet der formentlig bør aabnes Ejeren eller den berettigede saa let Adgang som muligt til straks at foretage Bjergningen, har man derimod ment med god Føje at kunne fastsætte, at naar Trediemand foretager Bjergning af sunket Vrag, skal han stille Sikkerhed for Oplydelsen af de ham af Marineministeriet givne Forskrifter angaa-

ende Bjergningen, saaledes at nævnte Ministerium kan søge Fyldestgørelse i denne Sikkerhed paa Grund af uforsvarligt Forhold fra hans Side. Denne Regel er endvidere funden med Rette at burde gælde for Skibets Ejer eller den til Skibet berettigede, naar han efter Udløbet af den for Uskadeliggørelsen fastsatte Frist vil foretage Bjergningsforsøg overfor Vraget, ligesom iøvrigt for enhver, som vil foretage saadanne Forsøg overfor Vrag, der tidligere har været underkastet Bjergning. Tillige bemærkes, at der i § 13 er foreskrevet Strafansvar af Bøder og Konfiskation af det bjergede for Ikke-Overholdelse af Marineministeriets Forskrifter.

ad § 9.

Medens de foregaaende Paragraffer have omhandlet dels Bjergning af enkelte Vragstykker og andre enkeltvis tabte Stykker Gods, jfr. §§ 1—5, dels Bjergning af sunket eller strandet Skib og Skibsladning, jfr. §§ 6—8, er der fundet Grund til for saadanne Tilfælde, hvor nogen paa Havets Bund finder en Samling af Genstande, der ved Overbordkastning eller paa anden Maade ere fjernede fra Skib, at give en Regel om Adgang til at erhverve Eneret indenfor et vist Tidsrum til Bjergning heraf i væsentlig Overensstemmelse med den hidtil gældende Regel i Forordning af 16. Marts 1842 § 2. I Tilfælde som disse er der i Modsætning til Tilfældene efter § 1 en rimelig Trang for den, der har Ulejlighed og Bekostning med at forberede og iværksætte Bjergningen, til at have en passende Tid til sin Raadighed til dens Gennemførelse, og paa den anden Side er Forholdet regelmæssig ikke af den Beskaffenhed, at de af Marineministeriet varetagne Interesser kræve dette Ministeriums Medvirkning saaledes som ved Bjergning overfor Vrag efter § 8, hvor Eneretten vil følge af Ministeriets Tilladelse. Skulde der undtagelsesvis være Spørgsmaal om, at Skibsfartens eller Fiskeriets Interesse berøres ved de i § 9 omhandlede Foretagender, bør ikke blot Amtet (Politidirektøren) selvfølgelig indhente nærmere Anvisninger hos Marineministeriet, men det foreslaas yderligere udtrykkelig, at Marineministeriet stedse skal have Indberetning om disse Anmeldelser og kan meddele Anmelderen bindende Forskrifter, derunder om Sikkerhedsstillelse — en Regel, der ogsaa gælder, hvor Eneret til disse Foretagender ikke maatte være meddelt.